

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: INFORM, v.o.s.** se sídlem Beroun, Heroutova 1387, IČ: 49546473, zastoupen JUDr. Martinem Kopeckým, advokátem se sídlem Revoluční 24, Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3.3.2009, sp. zn. SZ 028164/2009/KUSK ORR/KE, č.j. 034774/2009/KUSK,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku ze dne 3.3.2009, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Králův Dvůr, stavebního úřadu ze dne 9.1.2009, č.j. Výst.275/07/T/Vi, jímž bylo nařízeno odstranění stavby pro reklamu na pozemku parc. č. 230/9 v katastrálním území Králův Dvůr a toto rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno.

V napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, že řízení o odstranění stavby je od počátku bezpředmětné, neboť předmětné reklamní zařízení instalované v roce 1996 nevyžadovala dle tehdy platného zákona č. 50/1976 Sb. povolení stavebního úřadu. V době instalace reklamního zařízení byl rozdíl mezi stavbou pro reklamu a reklamním zařízením rozlišován pomocí jeho druhu spojení se zemí. Žalobce namítal, že

pokud byl reklamní panel upevněn na podzemním základu, byl tento panel považován za stavbu pro reklamu, která podléhala územnímu řízení o umístění stavby a její povolení nebylo požadováno jedině tehdy, pokud stavební úřad v územním rozhodnutí od vydání povolení upustil (§ 71 odst. 2 citovaného zákona). Žalobce uvedl, že pokud však reklamní panel neměl podzemní základ, byl považován za reklamní zařízení, na které se vztahovalo ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) stavebního zákona a to nevyžadovalo povolení stavebního úřadu. Nejasnosti ve výkladu byly odstraněny až na základě zákona č. 83/1998 Sb., kterým byl změněn zákon č. 50/1976 Sb. Pokud byly v řízení vzneseny námitky Ředitelství silnic a dálnic ČR, pak tyto námitky byly podány z pozice správce dálnice D5, jako vlastníka sousední nemovitosti a stavební úřad k nim tedy neměl přihlížet. Stavební úřad se neměl zabývat negativním dopadem na provoz na pozemních komunikacích, jelikož k tomu není příslušný, to přísluší pouze silničnímu správnímu úřadu, v tomto případě Ministerstvu dopravy ČR. Stavební úřad neměl brát v úvahu námitky Ministerstva vnitra ČR i Ředitelství silnic a dálnic ČR, neboť tyto vystupují v pozici dotčených orgánů státní správy pouze ve vztahu k Ministerstvu dopravy ČR, a proto jejich námitky, že nevhodným umístěním reklamního zařízení dochází k vážným haváriím při fyzickém střetu vozidel s konstrukcí, nelze považovat za relevantní. Po celou dobu existence reklamního zařízení nebylo stavebními úřady zpochybněno, že k umístění tohoto zařízení je třeba povolení. Žalobce se domníval, že iniciace řízení o odstranění stavby je cíleně vyvolána z důvodu zlikvidování podnikatelských aktivit žalobce.

K uvedeným námitkám vyšel žalovaný správní orgán ze zjištění, že řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 2.3.2007, při ústním jednání spojeném s místním šetřením dne 29.3.2007 žalobce namítal, že se nejedná o stavbu a podáním ze dne 11.5.2007 požádal o dodatečné povolení stavby. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 22.1.2008 a stavební úřad pokračoval v řízení o odstranění stavby. V tomto řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR zaslalo své vyjádření ze dne 3.3.2008, v němž uvedlo, že nesouhlasí s umístěním reklamního zařízení v ochranném pásmu dálnice D5 a následně se s podklady pro rozhodnutí seznámil žalobce. Poté rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 12.3.2008 bylo nařízeno odstranění stavby.

Žalovaný správní orgán při posouzení odvolacích námitek žalobce nepřisvědčil žalobci v jeho názoru, že stavba nemusela mít v roce 1996 žádné povolení. Tehdy platné ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. stanovilo, že informační, reklamní a propagační zařízení vyžadují povolení stavebního úřadu a dle odst. 2 citovaného ustanovení pak bylo možné nevydat povolení pouze v případě, kdy stavební úřad v územním rozhodnutí od vydání stavebního povolení upustil. Zproštění této povinnosti však muselo být vyjádřeno ve výrokové části územního rozhodnutí. Žalovaný ze spisu zjistil, že 15.4.1998 bylo stavebním úřadem zastaveno zahájené územní řízení, neboť žalobce nedoplnil žádost o požadované doklady. Dále, protože se jednalo o reklamní panel o celkové ploše 12,8 m², tedy větších rozměrů než 0,6 m² a bylo ukotveno šrouby na ocelové nosné konstrukci, která je ukotvena na dvou betonových podstavcích a tedy se jednalo o stavbu pro reklamu, pak tato stavba podléhala vždy povolení. Jestliže tato stavba nebyla stavbou povolenou, pak bylo nutné zahájit řízení o odstranění stavby. Žalovaný shledal, že vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ČR vzal stavební úřad jako vyjádření účastníka řízení a vyjádření Ministerstva dopravy ČR jako stanovisko dotčeného orgánu státní správy ve smyslu zákona č. 12/1997 Sb. Podle zákona č. 135/1961 Sb. platného v roce 1996 a následně zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích bylo povinností žalobce požádat Ministerstvo dopravy ČR o vydání rozhodnutí ke zřízení a provozování reklamního zařízení umístěovaného v ochranném pásmu dálnice D5. Správní orgány proto rozhodly pouze v zájmu dodržování zákonnosti, když žalobce na počátku zahájeného řízení nepožádal řádně o stavební povolení a porušil zákon. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě vytkl správním orgánům obou stupňů, že se ve svých rozhodnutích nezabývaly otázkou, zda je žalobce vlastníkem stavby, jejíž odstranění se ukládá a nezkoumaly, zda má být žalobce vlastníkem též betonových podstavců, na nichž je reklamní panel ukotven. K posouzení, zda žalobce je vlastníkem stavby, je přitom základním předpokladem pro vydání takového rozhodnutí.

Žalobce namítal shodně jako ve správním řízení, že předmětné reklamní zařízení bylo instalováno v roce 1996 a že tehdy platné ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. vyžadovalo povolení stavebního úřadu pouze u těch informačních, reklamních a propagačních zařízení, která jsou umístována na místech viditelných z veřejných prostorů a pokud jsou spojena se stavbou nebo pozemkem. Jiná zařízení takového druhu povolení nevyžadovala. To byl případ i předmětného reklamního zařízení, které není spojeno se stavbou ani s pozemkem a je přenositelné a tedy mobilní. Žalobce považoval za nesprávné posouzení věci žalovaným dle ustanovení § 71 odst. 2 dříve platného stavebního zákona, neboť toto ustanovení se jako výjimka z ustanovení § 71 odst. 1 písm. b) citovaného zákona týkala jen těch zařízení, která spadala pod toto ustanovení, tedy která byla umístována na viditelných místech a byla spojena se stavbou nebo pozemkem. Žalovaný se rovněž ve své argumentaci týkající se plochy reklamního panelu v rozměru větších než 0,6 m² neopíral ve skutečnosti o zákonný text stavebního zákona platného v roce 1996, ale chybně vyšel z pozdější novelizace tohoto zákona zákonem č. 83/1998 Sb. nepoužitelné na daný případ. Žalobce proto považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce je rovněž toho názoru, že bylo-li reklamní zařízení umístěné v ochranném pásmu dálnice a nebylo vydáno rozhodnutí Ministerstva dopravy o povolení takového zařízení, pak absence tohoto rozhodnutí není důvodem proto, aby obecní stavební úřad nařizoval odstranění stavby, když věc by byla v působnosti speciálního stavebního úřadu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb.

Žalobce také namítl nesprávnost výroku o povinnosti nahradit náklady řízení, která je v rozporu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu, neboť předmětem správního řízení nebylo posuzováno, zda je žalobce osobou, která porušila nějakou právní povinnost, neboť při rozhodování o odstranění stavby se neposuzuje, zda vlastník stavby je osobou, která porušila nějakou povinnost, ale zkoumá se, zda je takovým účastníkem řízení, který je vlastníkem stavby a zda taková stavba byla prováděna nebo provedena bez požadovaného rozhodnutí. Nejedná se tedy o řízení vyvolané v důsledku porušení povinnosti jak má na mysli ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že se žalobcem bylo ve správním řízení vždy jednáno jako s vlastníkem stavby. To, jestli je žalobce vlastníkem stavby, nebylo nikdy v předchozích řízeních žalobce zpochybněno a rovněž v dohodě mezi vlastníkem pozemku parc. č. 230/9 v katastrálním území Králův Dvůr a žalobcem se uvádí, že vlastník pozemku souhlasí s umístěním předmětného navigačního panelu rozměru 3 x 4,5 m kovové konstrukce upevněné na dvou kusech betonových kvádrů na pozemku. Nebylo proto pochyb a důvodu dále zkoumat vlastnictví stavby, neboť pokud by žalobce ani vlastníkem stavby nebyl, nepodával by předchozí žádosti o povolení. Žalovaný nepovažoval za pravdivé tvrzení žalobce, že stavba nemusela mít v roce 1996 žádné povolení. Povolení bylo vyžadováno ustanovením § 71 odst. 1 písm. c) stavebního zákona č. 50/1976 Sb., pokud nedošlo ke zproštění této povinnosti ve výrokové části územního rozhodnutí. V dané věci bylo zjištěno,

že dne 15.4.1998 bylo zastaveno zahájené územní řízení o umístění předmětné stavby z důvodu nedoplnění žádosti o požadované doklady. Protože stavbou byl panel větších rozměrů než 0,6 m², jak je uvedeno v § 71 odst. 2 stavebního zákona, jednalo se o stavbu pro reklamu a tato podléhala vždy povolení. Žalobce nesplnil ani podmínky dodatečného povolení stavby a protože se jednalo o stavbu nepovolenou, nebylo rozhodné, kdy byla stavba provedena, ale posuzovala se podle právních předpisů platných v době jejího možného řádného stavebního povolení nebo i dodatečného povolení stavby. Nepovolená stavba se posuzuje podle právní úpravy platné v době jejího projednávání, neboť se jedná o dodatečně povolovanou stavbu, kdy je nutné ji projednat jako stavbu novou a ta musí odpovídat platným právním předpisům v době povolování. Stavba vznikla v roce 1996 jako nepovolená, je na viditelném místě z veřejných prostor v ochranném pásmu dálnice D5 a Ředitelství silnic a dálnic uvedlo, že nesouhlasí s vydáním povolení k dalšímu provozování reklamního zařízení z důvodu negativního dopadu na provoz na pozemní komunikaci dálnice D5. Žalovaný považoval za správné i uložení povinnosti nahradit náklady řízení, když nepovolená stavba je porušením právní povinnosti, a proto je správní orgán povinen uložit takovému účastníkovi náhradu nákladů řízení.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem zástupce žalobce zopakoval, že správní orgán nesprávně posuzuje důvodnost odstranění stavby podle právní úpravy platné až od roku 1998. To je zřejmé i z jeho argumentace, kterou porovnává plochu reklamního panelu, ačkoliv hledisko plochy bylo zřejmé až z nové úpravy od roku 1998. Argumentace žalovaného, která byla rozhodující pro odstranění stavby nevychází z toho, jak je stavba popsána, stavba není nemovitostí. V řízení také nebylo zkoumáno, zda je žalobce vlastníkem stavby. K dotazu soudu, kdo je vlastníkem stavby, zástupce žalobce uvedl, že před vydáním správního rozhodnutí snad mělo dojít k převodu vlastnictví k této stavbě a to na osobu, která je v blízkém vztahu k žalobci a vzhledem k tomu, že by mohlo dojít k posouzení správního deliktu, nelze uvést nové nabyvatele a tuto informaci žalobce nemůže poskytnout.

Zástupkyně žalovaného správního orgánu popřela, že by správní orgány při svém rozhodování vycházely z později platných předpisů, vycházely ze stavebních předpisů platných v době pořízení stavby, t.j. ust. § 71 odst. 1 a 2 stavebního zákona, které vyžadovaly buď stavební povolení nebo upravovaly, že nevydání stavebního povolení musí být výslovně upraveno nebo vysloveno v územním rozhodnutí. Územní řízení však bylo zastaveno v roce 1998. Žalobce se poté pokusil zlegalizovat nepovolenou stavbu v řízení o dodatečném povolení stavby, to se mu nepodařilo, neboť zde existovala negativní stanoviska dotčených orgánů státní správy - Ministerstva vnitra a dále Ředitelství silnic a dálnic. Pokud žalobce staví své odvolání na tom, že stavba není spojena se zemí pevným základem, toto je definice, kterou používají občansko-právní předpisy. Takto ve stavebním řízení nebyla stavba definována.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem a nebo v rozporu s ním.

Podle § 103 odst. 1 písm. c) bod 8. zákona č. 183/2006 Sb. stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují informační a zařízení o celkové ploše menší než 0,6 m².

Podle § 71 odst. 1 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. ve znění platném do 30.6.1998 o povolení stavebního úřadu vyžadují, pokud k tomu nejsou příslušný podle zvláštních předpisů jiné orgány informační, reklamní a propagační zařízení, pokud jsou umístována na místech viditelných z veřejných prostorů a pokud jsou spojena se stavbou nebo pozemkem.

Podle § 71 odst. 2 zákon č. 50/1976 Sb. ve znění účinném od 1.7.1998 (změna novelou č. 83/1998 Sb.) ohlášení stavebnímu úřadu vyžadují informační, reklamní a propagační zařízení o ploše větší než 0,6 m², která jsou umístována na pozemku nebo stavbě a jsou viditelná z veřejných prostorů.

Podle § 71 odst. 4 zákon č. 50/1976 Sb. ve znění účinném od 1.7.1998 ohlášené zařízení lze provést i na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že proti jeho provedení nemá námitek. Stavební úřad může stanovit, že zařízení lze provést jen na základě povolení, má-li být zařízení umístěno v ochranném pásmu pozemní komunikace. Stavební úřad stanoví, že zařízení lze provést jen na základě povolení.

Z uvedené právní úpravy vyplývá, že stavební úřad je oprávněn nařídít odstranění takové stavby, která je buď prováděna nebo *byla provedena* bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, a to takového rozhodnutí nebo opatření, které je *vyžadované tímto zákonem, t.j. zákonem č. 183/2006 Sb.* Z hlediska vývoje právní úpravy stavebního dohledu nad umístováním reklamních zařízení o ploše větší než 0,6 m², což předmětné reklamní zařízení splňuje, pro současné posouzení věci vyplývá, že zákonnými předpoklady pro nařízení odstranění stavby je:

- 1) skutečnost, že stavba *byla provedena*, a to i kdykoliv v minulosti bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nezbytného podle *současně* platného stavebního zákona nebo v rozporu s ním a
- 2) že tuto stavbu (tj. stavbu provedenou bez rozhodnutí a opatření vyžadovaným zákonem č. 183/2006 Sb. – viz § 129 odst. 1 písm. b)) nelze dodatečně povolit (§ 129 odst. 2 citovaného zákona), tj. nelze jí dát do souladu s podmínkami umístění a povolení stavby dle zákona č. 183/2006 Sb.

Účelem uvedené právní úpravy bylo dát do souladu se *současně* platným stavebním zákonem ta zařízení, která nesplňovala zákonem požadované podmínky pro jejich existenci, jak dle ust. § 71 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. účinného od 1.7.1998, tak a zejména dle ust. § 103 odst. 1 písm. c) bod 8. zákona č. 183/2006 Sb. Protože je v dané věci nesporné, že předmětem posuzování je reklamní panel o celkové ploše 12,8 m², tedy větších rozměrů než 0,6 m², jak je uvedeno již v právní úpravě účinné od 1.7.1998, jde o takové reklamní zařízení, které minimálně od 1.7.1998 vyžadovalo ohlášení stavebního úřadu. Stavební úřad u staveb, které měly být provedeny s účinností od 1.7.1998 a dokonce, mělo-li být zařízení umístěno v ochranném pásmu pozemní komunikace, měl stanovit, že zařízení lze provést jen na základě povolení. V důsledku této právní úpravy bylo v případě reklamních zařízení, která nevyhovovala této podmínce, to znamená, byla-li tato zařízení provedena bez ohlášení jak dle

ustanovení § 71 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., tak i dle § 103 odst. 1 písm. c) bod 8., pak bylo na stavebníkovi, aby nezákonný stav stavby uvedl do souladu s platným stavebním zákonem pod hrozbou zákonného institutu nařízení odstranění stavby. Je nezbytné uvést, že žalobce si byl od počátku umístění reklamního zařízení vědom, že tak činí bez zákonného povolení či opatření, neboť, jak vyplývá ze spisu, již dne 14.1.1998 (tj. před účinností novely stavebního zákona od 1.7.1998) podal žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, avšak této žádosti bylo řízení zastaveno rozhodnutím ze dne 15.4.1998 z důvodu nedoložení návehu potřebnými doklady. V tomto řízení, pokud by proběhlo, by bylo dle stavebního zákona ve znění do 1.7.1998 možné, aby stavební úřad dle ust. § 71 odst. 2 učinil výrok o upuštění od vydání povolení. K tomu nedošlo a dle názoru soudu nebylo ani prokázáno, že stavba vyhovovala definici stavby, která nevyžaduje povolení ve smyslu § 71 odst. 1 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. ve znění platném do 30.6.1998, neboť pro účely stavebního řízení a stavebního dohledu nad umísťováním staveb nemohlo dojít k výkladu nabízenému žalobcem, že takovou stavbou je jen stavba spojená se zemí podzemním základem. Předně v ust. § 71 odst. 1 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. ve znění do 30.6.1998 lze za stavbu vyžadující povolení považovat stavbu *spojenou* se stavbou nebo pozemkem a dle názoru soudu předmětné reklamní zařízení takovou stavbou ve smyslu stavebních i silničních předpisů bylo. Nelze nevidět, že vedle podmínky spojení se stavbou nebo pozemkem je zde uvedena i podmínka viditelnosti zařízení z veřejných prostorů a dále skutečnost, že zařízení bylo instalováno v ochranném pásmu dálnice, k němu se vztahovaly i kompetence stavebního úřadu dle zákona č. 135/1961 Sb. a poté zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Tyto souvislosti naznačují, že i v ust. § 71 odst. 1 písm. c) platného v r. 1996 nemohl mít zákonodárce na mysli jen zařízení spojená podzemním základem, ale i ta spojená se stavbou (např. na objektu stavby) či pozemkem tak, že u určité vázanosti – spojení se stavbou či pozemkem nelze vyloučit opatření stavebního dohledu, ať již deklarované ve vydaném povolení nebo v upuštění od tohoto povolení v územním řízení.

Co je však zásadní a podstatné, je, že žalobce dne 11.5.2007 požádal o dodatečné povolení stavby předmětného zařízení na pozemku parc. č. 230/9 v katastrálním území Králův Dvůr. Ve správním spise je dále založena žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby podaná dne 19.10.2007 a doložená smlouvou o umístění navigačního panelu uzavřenou mezi Václavem Hepnerem (vlastníkem pozemku, který v žádosti o umístění stavby nebo zařízení vystupuje rovněž jako osoba oprávněná jednat jménem žalobce) a panem Václavem Roztočilem, jednatelem firmy žalobce. Předmětná smlouva není datována a nevyplývá z ní, kdy má dojít k umístění stavby nebo zařízení, nicméně byla předložena k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby v době, kdy stavební úřad již na základě podání Občanského sdružení Děti Země zjistil, že na předmětném pozemku je reklamní zařízení provedené bez povolení stavebního úřadu. Městský úřad Králův Dvůr, stavební úřad pak vedl řízení zahájené na základě žádosti žalobce o vydání dodatečného stavebního povolení a toto řízení rozhodnutím ze dne 13.11.2007 zastavil z důvodu neodstranění vad žádosti, které bránily v pokračování řízení, neboť žalobce nepředložil projektovou dokumentaci, nedoplnil některé náležitosti žádosti a neprokázal, zda je stavba v souladu se závaznými stanovisky dotčených orgánů státní správy a toto řízení o dodatečném povolení stavby, tedy nebylo dokončeno ve prospěch žalobce tak, aby tato stavba byla dána do souladu se zákonem a byla povolena. Jestliže nedošlo k dodatečnému povolení stavby, neboť žalobce neprokázal podmínky pro dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona č. 183/2006 Sb., bylo na pořadu řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b), a to bez ohledu na to, že žalobce tvrdí, že jeho stavba byla umístěna na předmětném pozemku již v roce 1996 v době, kdy se na charakter tohoto reklamního zařízení nevztahovalo tehdy platné ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. Reklamní zařízení žalobce s účinností změny právní úpravy od 1.7.1998 nesplňovalo zákonné podmínky stavby

provedené v souladu se zákonem, neboť tato stavba svými rozměry nevyhovovala charakteru zařízení, u něhož zákon nevyžadoval povolení nebo ohlášení. Žalobci se následně nepodařilo prokázat, že tato stavba ob stojí z hlediska nároku stavebního zákona v rámci dodatečného povolení stavby podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., a to nejen tím, že žalobce nepředložil dokumentaci, která byla nezbytná pro dodatečné povolení stavby, ale i proto, že v řízení bylo předloženo stanovisko Ministerstva vnitra k žádosti o povolení umístění reklamního poutače ze dne 10.3.2000, které bylo vydáno ve smyslu § 31 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích a § 44 odst. 7 vyhlášky č. 99/89 Sb. o pravidlech provozu na pozemních komunikacích, tedy jako stanovisko dotčeného orgánu státní správy. Stejně tak dne 14.5.2007 Ministerstvo vnitra v řízení o dodatečném povolení stavby předložilo nesouhlas o provozování reklamního zařízení v ochranném pásmu dálnice D5, z důvodu narušení provozu na této pozemní komunikaci a tento nesouhlas byl vydán rovněž v souladu s platným ustanovením § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., tedy jako stanovisko dotčeného orgánu státní správy.

Protože nedošlo k uvedení předmětného reklamního zařízení do souladu s požadavky zákona č. 183/2006 Sb. tak, jak to požaduje ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) a nedošlo ani k dodatečnému povolení tohoto reklamního zařízení ve smyslu § 129 odst. 2 citovaného zákona, přistoupily správní orgány v souladu se zákonem k odstranění stavby předmětného zařízení. Pro posouzení věci proto bylo vedle výše vyloženého znění stavebního zákona platného v době provádění stavby zejména určující, že trvání stavby bylo podmíněno ustanoveními § 71 odst. 1 písm. b) zákona účinného od 1.7.1998, ust. § 103 odst. 1 písm. c) bod 8 a i ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. a žalobce měl dostatek prostoru, aby od roku 1998 stavbu uvedl do souladu s požadavky stavebního zákona.

Soud nepřisvědčil žalobci ani v jeho námitce, že správní orgány neposuzovaly, zda žalobce byl vlastníkem stavby, neboť tato otázka nebyla v řízení zpochybněna a je prokázána podklady správního řízení. Jak již bylo uvedeno, ve smlouvě, uzavřené mezi vlastníkem pozemku Václavem Hepnerem působícím ve firmě žalobce a Václavem Roztočilem jako jednatelem firmy INFORM, se uvádí, že vlastníkem pozemku parc. č. 230/9 je pan Václav Hepner z firmy žalobce. Podstatná otázka, kdo je pořizovatelem a vlastníkem reklamního zařízení, neboť jemu se zařízení odstraňuje, byla důkazně zodpovězena žádostí o vydání dodatečného povolení stavby ze dne 11.4.2007 a žádostí o umístění stavby ze dne 19.10.2007, kde žadatelem je společnost INFORM v.o.s., tudíž žalobce byl tím, který žádal o povolení stavby, jenž jím byla na předmětném pozemku umístěna. Žalobce ostatně ani v podané žalobě ani v podaném odvolání nenamítal, že by vlastníkem stavby byla jiná osoba a že nařízení odstranění stavby mělo být nařízeno jinému konkrétnímu subjektu. Ani při ústním jednání před soudem dle záznamu v protokolu nevyjasnil, kdy a kdo se případně posléze stal právním nástupcem pořizovatele zařízení, proto soud považoval tuto námitku za neprůkaznou a až dodatečně uplatněnou.

Protože předmětem správního řízení bylo odstranění stavby provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, kdy se tedy jednalo o řízení vyvolané v důsledku porušení povinnosti tak jak skutečně má na mysli § 79 odst. 5 správního řádu, bylo zcela na místě a v souladu se zákonem, že správní orgán uložil žalobci náhradu nákladů správního řízení. Porušení právní povinnosti je třeba dovozovat z podstaty předmětného správního řízení, tj. z povinnosti odstranit stavbu právě v důsledku porušení právní povinnosti stanovené stavebním zákonem. Proto i výrok o náhradě nákladů správního řízení byl shledán rozhodnutím přijatým v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu.

Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. března 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.